

Gâștele

Ivan Andreievici Krâlov

Un țăran la târg ducând,
De dinapoi c-o prăjină,
De gâște un cârd,
Nu pot ști din ce pricină,
Făr' cea mai mică cruțare,
Le gonea cu defăimare.
Se vede că a lui grabă era ca să ia preț mare.
Apoi noi știm foarte bine că interes unde-avem,
Acolo nu numai gâște, dar nici oameni nu cruțăm...
Și dar pe țăran nu învinovățesc.
Gâștele însă altfel aceasta înțelegea,
Căci întâlnind pe drum ele un călător ce trecea,
Pe țăran așa pârăsc:
„Unde s-au văzut în lume gâște mai nefericite,
Și de un țăran ca acesta mai osândite,
Gonindu-ne cu prăjina, ca pe niște păsări proaste,
Și bătându-ne la coaste.
Și nu știe el, țăranul, că-i dator să ne cinstească,
Căci neamul nostru se trage din cârdul acel slăvit
Ce Roma odinioară au mântuit.
Ah! când ar putea el să citească
În istorii și să vadă romanii vechi cât serba
Acele gâște proslăvite și câte serbări le da!”
Atunci le-au zis călătorul: „Au și voi să fiți serbate
Ca acele gâște onorate?”
„Dar dumneata n-ai citit ce au fost strămoșii noștri?”
„Mie îmi este știut
Că Roma s-au mântuit de către strămoșii voștri,
Însă vreau să știu: voi ce-ați făcut?”
„Noi nimic, dar strămoșii n-au făcut destulă treabă?”
„Lăsați pe strămoși în pace, de dâșii nime nu-ntreabă,
Căci ei după a lor fapte și plată și-au primit
Iar voi, iubitelor mele, sunteți de friptură bune,
Și puful vostru de perini moi, trufașe de dormit,
Și nu vă mai lăudați cu strămoșii răposați,
Dacă voi nimic nu însemnați.”
S-ar putea fabul-aceasta mai pe larg a o vă spune,
Dar mă tem gâștele să zădăresc
Și de tot să le mâhnesc.